

Daniels bok – nummer sjuttionio

Avslöjandet av upproret 1888: lärdomar från den andra generationen av laodiceisk adventism

Jeff Pippenger

2024-02-12

Den andra generationen av laodikeisk adventism anlände år 1888, och den generationen framställs symboliskt i Hesekiel kapitel åtta som den andra styggelsen, vilken representeras av ”hans bilders kamrar”.

Så gick jag in och såg; och se, alla slags krypande djur och vedervärdiga djur och alla Israels husets avgudar var avbildade på väggen runt omkring. Och framför dem stod sjuttio män av de äldste i Israels hus, och mitt ibland dem stod Jaasanja, Safans son, var och en med sitt rökelsekar i sin hand; och ett tjockt moln av rökelse steg upp. Då sade han till mig: Människobarn, har du sett vad de äldste i Israels hus gör i mörkret, var och en i sitt avgudakammer? Ty de säger: Herren ser oss inte; Herren har övergivit jorden. Hesekiel 8:10–12.

Bildkamrarna representerar de onda hemligheter som finns i hjärtana hos dem som framställs som de gamle männen, och just denna ondskan har de fört in inte bara i sina sinnens kamrar, utan också i kamrarna i Guds helgedom.

Ät inte den ondögdes bröd, och begär inte hans läckerheter; ty såsom han tänker i sitt hjärta, sådan är han. »Ät och drick«, säger han till dig, men hans hjärta är inte med dig. Ordspråksboken 23:6, 7.

Ondskan i bildkamrarna är skriven både på templets väggar och på de äldstes sinnens väggar. Den hemliga bildkammaren i den andra styggelsen i Hesekiel kapitel åtta representerar den andra generationen av laodikeisk adventism, och av de fyra styggelserna ägnas den andra styggelsen mer tid åt att betona ett kollektivt uppror, även om alla fyra styggelserna framställs som utförda av de män som var avsedda att vara folkets väktare.

”Befrielsens tecken har satts på dem ’som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs’. Nu går dödens ängel fram, framställd i Hesekiels syn genom männen med förödelsevapnen, åt vilka befallningen ges: ’Döda till förintelse gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon människa som har tecknet på sig; och börja vid Min helgedom.’ Profeten säger: ’De började med de gamla männen som var framför huset.’ Hesekiel 9:1–6. Förintelseverket börjar bland dem som har bekänt sig vara folkets andliga väktare. De falska väktarna är de första som faller. Det finns ingen att ömka eller skona. Män, kvinnor, unga kvinnor och små barn omkommer tillsammans.” The Great Controversy, 656.

Upproret som utmärker den andra generationens ankomst är särskilt förbundet med den laodiceiska adventismens ledarskap, såsom det uppfylldes vid Generalkonferensens möte i Minneapolis år

1888. Det framställs genom uttrycket ”de äldste av Israels hus” och också genom ”de sjuttio männen”. Det var sjuttio äldste som var förbundna med Moses verk, och Jesu andra grupp av lärjungar bestod av sjuttio män. ”Sjuttio” representerar ledarskap, liksom ”de äldste”. Den andra styggelsen lägger en särskild betoning på ledarskapet, och därigenom lägger den betoningen på att styggelsen är förbunden med ett kollektivt uppror från ledarskapets sida.

Mitt ibland de sjuttio forntida männen stod ”Jaasanja, Safans son”. Namnet ”Jaasanja” betyder ”hörd av Gud”, och han representerar ett ledarskap som gjorde uppror just vid den tid då Gud talade; ty han hörde Gud men vägrade lyssna, eftersom han bekände att Gud hade övergett sitt folk och att Gud inte såg vad som skedde i de hemliga kamrarna. Jaasanja var ”Safans son”, och namnet ”Safan” betyder ”att dölja”. Den andra generationens scen framställer ett uppror hos ledarskapet, som gjorde uppror just vid den tid då Gud talade, och de trodde att Gud varken såg eller brydde sig om deras handlingar.

Syster White nedtecknade att hon visades samtalen bland ledarskapet inom den laodikeiska adventismen under generalkonferensen 1888. Vid generalkonferensen 1888 visade Gud Syster White ledarnas sammankomster som de höll sinsemellan när de trodde att Gud inte lyssnade. Där, i avskildheten i sina rum, talade de ont mot Syster White, hennes son och äldstebröderna Jones och Waggoner. De trodde att de kunde tala fritt, ty Gud kunde inte se dem i deras privata kvarter, men Gud visade just dessa samtal för profetissan. De befann sig i ett gemensamt möte, och enligt inspirationen hörde de budskapet om det sena regnet, men de vägrade att höra.

Vad var det som hade frambringat ett ledarskap som visade ett så öppet uppror år 1888, att syster White jämförde det med Korahs, Datans och Abirams uppror?

”När ni blir upplysta av den Helige Ande, skall ni se all den ondskan i Minneapolis sådan den är, sådan Gud ser på den. Om jag aldrig mer får se er i denna värld, så var förvissade om att jag förlåter er den sorg och bedrövelse och själens börda som ni utan någon orsak har lagt på mig. Men för er själs skull, för Hans skull som dog för er, vill jag att ni skall se och bekänna era fel. Ni förenade er verkligen med dem som stod emot Guds Ande. Ni hade all den bevisning ni behövde för att Herren verkade genom bröderna Jones och Waggoner; men ni tog inte emot ljuset; och efter de känslor ni hyste, de ord som uttalades mot sanningen, kände ni er inte redo att bekänna att ni hade handlat orätt, att dessa män hade ett budskap från Gud, och att ni hade ringaktat både budskapet och budbärarna.

”Aldrig tidigare har jag bland vårt folk sett en så fast självtillfredsställelse och en sådan ovilja att ta emot och erkänna ljus som den som kom till uttryck i Minneapolis. Det har visats mig att inte en enda av dem som hyste den anda som visade sig vid det mötet åter skulle få klart ljus för att urskilja dyrbarheten i den sanning som sändes dem från himlen, förrän de ödmjukade sin stolthet och bekände att de inte var drivna av Guds Ande, utan att deras sinnen och hjärtan var fyllda av fördomar. Herren önskade komma nära dem, välsigna dem och bota dem från deras avfall, men de ville inte lyssna. De drevs av samma ande som ingav Kora, Datan och Abiram. Dessa Israels män var fast beslutna att stå emot alla bevis som skulle visa att de hade fel, och de fortsatte och fortsatte på sin missnöjes väg tills många drogs bort för att förena sig med dem.

”Vilka var dessa? Inte de svaga, inte de okunniga, inte de oupplysta. I detta uppror fanns två hundra femtio furstar, aktade i församlingen, män med anseende. Vad var deras vittnesbörd? ’Hela menigheten är helig, var och en av dem, och Herren är mitt ibland dem; varför upphöjer ni då er över Herrens menighet?’ [4 Moseboken 16:3]. När Kora och hans följeslagare gick under under Guds dom, såg inte det folk som de hade bedragit Herrens hand i detta under. Hela menigheten anklagade följande morgon Mose och Aron: ’Ni har dödat Herrens folk’ [Vers 41], och hemsökelsen kom över menigheten, och mer än fjorton tusen omkom.

”När jag hade beslutat att lämna Minneapolis, stod Herrens ängel vid min sida och sade: ’Inte så; Gud har ett verk för dig att utföra på denna plats. Folket handlar på nytt såsom i Koras, Datans och Abirams uppror. Jag har satt dig på din rätta plats, vilken de som inte är i ljuset inte vill erkänna; de kommer inte att ge akt på ditt vittnesbörd; men jag skall vara med dig; Min nåd och kraft skall uppehålla dig. Det är inte dig de föraktar, utan de budbärare och det budskap som jag sänder till Mitt folk. De har visat förakt för Herrens ord. Satan har förblindat deras ögon och förvrängt deras omdöme; och om inte varje själ omvänder sig från denna sin synd, denna ohelgade självständighet som skymfar Guds Ande, skall de vandra i mörker. Jag skall flytta ljusstaken från dess plats, om de inte omvänder sig och blir omvända, så att jag kan hela dem. De har fördunklat sin andliga syn. De ville inte att Gud skulle uppenbara Sin Ande och Sin kraft; ty de har en ande av hån och avsky inför Mitt ord. Lättsinne, ytlighet, skämt och gyckel brukas dagligen. De har inte vänt sina hjärtan till att söka Mig. De vandrar i gnistorna från sin egen upptändning, och om de inte omvänder sig skall de lägga sig ned i sorg. Så säger Herren: Stå på din plikts post; ty jag är med dig och skall inte lämna dig eller överge dig.’ Dessa ord från Gud har jag inte vågat åsidosätta.

”Ljus har skinit i Battle Creek i klara, lysande strålar; men vilka av dem som hade del i mötet i Minneapolis har kommit till ljuset och tagit emot sanningens rika skatter, vilka Herren sände dem från himlen? Vilka har hållit jämna steg med Ledaren, Jesus Kristus? Vilka har avlagt full bekännelse av sin felaktiga iver, sin blindhet, sin avundsjuka och sina onda misstankar, sitt trots mot sanningen? Inte en enda; och på grund av deras långvariga försummelse att erkänna ljuset har det lämnat dem långt efter; de har inte vuxit i nåden och i kunskapen om Kristus Jesus, vår Herre. De har underlåtit att ta emot den nödvändiga nåd som de kunde ha fått, och som skulle ha gjort dem till starka män i religiös erfarenhet.”

Den ståndpunkt som intogs i Minneapolis var tydligen ett oöverstigligt hinder, vilket i hög grad inneslöt dem tillsammans med tvivlare, ifrågasättare, med dem som förkastar sanningen och Guds kraft. När ännu en kris kommer, kommer de som så länge har gjort motstånd mot bevis hopade på bevis åter att provas på de punkter där de så uppenbart har svikit, och det kommer att bli svårt för dem att ta emot det som är från Gud och förkasta det som är från mörkrets makter. Därför är deras enda säkra väg att vandra i ödmjukhet och göra stigarna raka för sina fötter, så att den halte inte kommer ur vägen. Det gör all skillnad vilka vi håller sällskap med, om det är med människor som vandrar med Gud och som tror på och förtröstar på Honom, eller med människor som följer sin egen förmenta vishet och vandrar i gnistorna från sin egen upptändning.

Den tid och omsorg och möda som har krävts för att motverka inflytandet från dem som har arbetat emot sanningen har varit en fruktansvärd förlust; ty vi kunde ha varit årtal längre framme i andlig kunskap; och många, många själar kunde ha lagts till församlingen, om de som borde ha vandrat i ljuset hade fortsatt för att lära känna Herren, så att de kunde veta att hans uppgång är beredd såsom morgonen. Men när så mycket arbete måste nedläggas mitt i församlingen för att motverka inflytandet från arbetare som har stått såsom en granitmur mot den sanning Gud sänder till sitt folk, lämnas världen i jämförelsevis mörker.

”Gud menade att väktarna skulle träda fram och med förenade röster sända ut ett bestämt budskap, ge basunen ett tydligt ljud, så att folket alla kunde skynda till sin pliktpost och utföra sin del i det stora verket. Då skulle det starka, klara ljuset från den andre ängeln, som kommer ner från himlen med stor makt, ha uppfyllt jorden med sin härlighet. Vi ligger år efter; och de som stod i blindhet och hindrade framåtskridandet av just det budskap som Gud menade skulle utgå från mötet i Minneapolis såsom en brinnande lampa, har behov av att ödmjuka sina hjärtan inför Gud och se och förstå hur verket har blivit hindrat genom deras sinnesblindhet och hjärtats hårdhet.” Manuscript Releases, volym 14, 107–111.

Vad var det som hade frambringat ett ledarskap som år 1888 gav uttryck för ett så öppet uppror, att syster White jämförde det med Koras, Datans och Abirams uppror? Svaret ligger utan tvivel i upproret år 1863, som beredde vägen för det som Heseziel fick veta skulle bli ännu större styggelser. Att förkasta de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex och införa en förfalskad tavla skulle medföra nödvändigheten att upprätthålla förfalskningen från 1863. Så skulle Miller få se sina juveler bli kringspridda och övertäckta med skräp samt förfalskade juveler och mynt. Det världsliga talesättet säger: ”historien skrivs av segrarna.”

Fastän de i verkligheten inte är segrare, har de som leder den laodiceiska adventistkyrkan lagt ned tid och möda på att konstruera ett historiskt narrativ som upprätthåller det tilltagande avfallet genom de fyra generationerna, i ett försök att framställa detta avfall i ett ljus som ligger långt ifrån den verkliga historia som upptecknats av de himmelska änglarna. Revideringen av historien är ett kännetecknande drag hos den katolska kyrkans jesuiter, och historisk revisionism har varit ett stående arbetsmedel för laodiceiska adventistiska historiker. Det som i dessa dagar skrivs av laodiceiska adventistiska ”historiker” om Generalkonferensens session i Minneapolis är ett klassiskt exempel på historisk revisionism.

Det kan ha funnits några få av upprorsmakarna från den konferensen som till slut omvände sig, men undantaget från regeln upphäver inte regeln. Syster White befalldes att stanna kvar och nedteckna mötet, ty Kora, Datan och Abirams uppror upprepades. Att adventistiska historiker bygger upp vittnesbördet kring huruvida budskapet om rättfärdiggörelse genom tro blev förstått eller inte förstått, förkastat eller inte förkastat, eller därefter accepterat, är att undvika det inspirerade vittnesbördet om ett uppror som förebildades av Kora, Datan och Abiram.

Vilken av dessa tre upprorsmän visade Moses’ skildring sedermera vara ångerfull och åter upptagen i ledarskapet tillsammans med Mose?

”Kora, den ledande anden i denna rörelse, var en levit av Kehats släkt och en kusin till Mose; han var en man med begåvning och inflytande. Fastän han hade blivit insatt i tjänsten vid tabernaklet, hade han blivit missnöjd med sin ställning och åträdde prästadömetts värdighet. Att det prästerliga ämbetet hade givits åt Aron och hans hus, vilket tidigare hade tillfallit den förstfödde sonen i varje familj, hade väckt avund och missnöje, och under en tid hade Kora i hemlighet motsatt sig Moses och Arons myndighet, även om han inte hade vågat sig på någon öppen upprorshandling. Till sist fattade han den djärva planen att störta både den borgerliga och den religiösa myndigheten. Han saknade inte heller sympatisörer. Nära Koras och kehatiternas tält, på tabernaklets södra sida, låg Rubens stams läger, och Datans och Abirams tält, två furstar i denna stam, stod nära Koras. Dessa furstar anslöt sig villigt till hans ärelystna planer. Som ättlingar till Jakobs äldste son gjorde de anspråk på att den borgerliga myndigheten tillhörde dem, och de beslöt att tillsammans med Kora dela prästadömetts hedersbetygelser.”

Stämningen bland folket gynnade Korahs planer. I bitterheten över sin besvikelse hade deras tidigare tvivel, avund och hat återvänt, och åter riktades deras klagomål mot deras tålmodige ledare. Israeliterna förlorade ständigt ur sikte att de stod under gudomlig ledning. De glömde att förbundets Ängel var deras osynlige ledare, att, höljd av molnstoden, Kristi närvaro gick framför dem, och att Mose från Honom tog emot alla sina anvisningar.

”De var ovilliga att underkasta sig den fruktansvärda domen att de alla måste dö i öknen, och därför var de beredda att gripa varje förevändning för att tro att det inte var Gud utan Mose som ledde dem och som hade uttalat deras dom. Den bästa ansträngning från den saktmodigaste mannen på jorden kunde inte kuva detta folks upproriskhet; och fastän tecknen på Guds misshag över deras tidigare förvändhet fortfarande stod för dem i deras brutna led och minskade antal, tog de inte lärdomen till sitt hjärta. Återigen övervanns de av frestelsen.” Patriarker och profeter, 395, 396.

Laodiceisk adventism började år 1856, och år 1863 blev den den lagligen registrerade laodiceiska adventistkyrkan. Som redan har behandlats i tidigare artiklar finns det inget inspirerat vittnesbörd om att Laodicea någonsin blir frälst. Den kan inte bli frälst om den inte omvänder sig från sitt tillstånd och tar emot den erfarenhet som representeras av Filadelfia. Laodicea är ett folk som döms genom att spys ut ur Herrens mun. Såsom den laodiceiska församlingen identifierar inspirationen att församlingen var bestämd att vandra i öknen såsom det forntida Israel gjorde.

Vilka av det forntida Israels upprorsmän vandrade i öknen i fyrtio år och gick sedan in i det utlovade landet? Inte en enda själ, och deras vandring var en förebild till det moderna Israels vandring.

Koras, Datans och Abirams uppror (som var en förebild för 1888 års uppror) byggde på deras ovilja att acceptera den dom över folket som bestämde att de skulle vandra i öknen i fyrtio år. 1888 års uppror byggde på ledarskapets förkastande av den förkunnelse som identifierade dem som Laodicea och bestämde att de på grund av sin olydnad skulle vandra många fler år i öknen.

”Det budskap som gavs oss genom A. T. Jones och E. J. Waggoner är Guds budskap till den laodiceiska församlingen, och ve den som bekänner sig tro sanningen och ändå inte återspeglar

de gudagivna strålarna för andra.” The 1888 Materials, 1053.

De gamla männen, som skulle vara folkets väktare år 1888, trodde att de var ”rika och hade överflöd av gods”. Vad som framkallade detta tillstånd före 1888 ska vi behandla i nästa artikel.

”Min själ blir djupt bedrövad när jag ser hur hastigt somliga, som har haft ljus och sanning, tar emot Satans bedrägerier och förtrollas av en falsk helighet. När människor vänder sig bort från de landmärken som Herren har upprättat för att vi skall förstå vår ställning såsom utmärkt i profetian, går de vart de inte vet.”

”Jag ifrågasätter om verkligt uppror någonsin kan botas. Studera i Patriarker och profeter upproret av Korah, Datan och Abiram. Detta uppror utvidgades och omfattade mer än två män. Det leddes av två hundra femtio furstar i menigheten, män av anseende. Kalla upproret vid dess rätta namn och avfallet vid dess rätta namn, och betänk sedan att det gamla Gudsfolkets erfarenhet med alla dess anstötliga drag troget upptecknades för att gå till historien. Skriften förklarar: ’Dessa ting ... har blivit nedskrivna till varning för oss, över vilka tidernas slut har kommit.’ Och om män och kvinnor som har kunskap om sanningen är så långt skilda från sin store Ledare att de tar avfallets store ledare och kallar honom Kristus, vår rättfärdighet, så är det därför att de inte har trängt djupt ned i sanningens gruvor. De förmår inte skilja den dyrbara malmen från det oädla materialet.

”Läs de varningar som så rikligt ges i Guds ord beträffande falska profeter som skall träda fram med sina villoläror och, om möjligt, bedra själva de utvalda. Med dessa varningar, varför är det då så att församlingen inte skiljer det falska från det äkta? De som på något sätt sålunda har blivit vilseledda behöver ödmjuka sig inför Gud och uppriktigt omvända sig, därför att de så lätt har låtit sig föras vilse. De har inte skilt den sanne Herdens röst från en främlings. Må alla sådana gå igenom detta kapitel i sin erfarenhet på nytt.”

”I mer än ett halvt sekel har Gud givit sitt folk ljus genom sitt Andes vittnesbörd. Är det efter all denna tid överlämnat åt några få män och deras hustrur att avföra hela den troende församlingen från dess villfarelse genom att förklara att fru White är en bedragare och en förförare? ’Av deras frukt skolen I känna dem.’”

”De som kan bortse från alla de bevis som Gud har gett dem och förvandla den välsignelsen till en förbannelse, bör bäva för sina egna själars säkerhet. Deras ljusstake skall flyttas från sin plats, om de inte omvänder sig. Herren har blivit förolämpad. Sanningens banér, de första, andra och tredje änglarnas budskap, har lämnats att släpa i stoftet. Om väktarna tillåts vilseleda folket på detta sätt, kommer Gud att hålla vissa själar ansvariga för brist på skarpsinne att upptäcka vilken sorts foder som gavs åt Hans hjord.

”Avfall har förekommit, och Herren har tidigare tillåtit att förhållanden av detta slag utvecklats för att visa hur lätt hans folk blir vilselett när de förlitar sig på människors ord i stället för att själva rannsaka Skrifterna, såsom de ädla bereerna gjorde, för att se om detta förhåller sig så. Och Herren har tillåtit att ting av detta slag inträffat för att varningar må kunna ges om att sådana ting skall komma att ske.

”Uppror och avfall ligger i själva luften vi andas. Vi kommer att påverkas av dem, om vi inte genom tron hänger våra hjälplösa själar på Kristus. Om människor nu så lätt vilseleds, hur skall de då kunna bestå när Satan skall utge sig för att vara Kristus och göra underverk? Vem kommer då att förbli orörd av hans falska framställningar—när han bekänner sig vara Kristus, fastän det endast är Satan som antar Kristi gestalt och till det yttre utför Kristi gärningar? Vad skall bevara Guds folk från att ge sin trohet åt falska kristusar? ’Följ dem inte.’”

”Lärorna måste klart förstås. De män som antas att predika sanningen måste vara fast förankrade; då skall deras farkost hålla stånd mot storm och oväder, ty ankaret håller dem stadigt fast. Bedrägerierna kommer att tillta, och vi skall kalla uppror vid dess rätta namn. Vi skall stå iklädda hela rustningen. I denna strid möter vi inte endast människor, utan furstar och väldigheter. Ty vår kamp är inte mot kött och blod. Låt Efesierbrevet 6:10–18 läsas omsorgsfullt och med eftertryck i våra församlingar.” Notebook Leaflets, 57, 58.